

۲۰/۴/۱۰

نهیب جنبش ادبی

شاهین

فارسی بهترا

ادبیات شاهینی ادبیات علمی است ; شاهینساز معنی رادتنها* تجزیه میکند ; پارههای رنگارنگ آنرا خوب مینگرد ; این پارهها را با تناسب ترکیب مینماید ; رنگها را هنرمندانه میآمیزد ; [illegible] آهنگ با معنائی چنین آراسته میسازند ; شاهین ساخته میشود .

ادبیات شاهینی پشتاهنگاه تنبلی نیست ; بی تنبلی ! شاهینساز برای آرایش شاهینساز رنج میبرد ; زنده باد رنج !

بازهم میگویم : شاهین ایرانی است !

دکتر تندر - کیا

شاهین ۲ (۱)

ای بدرك كه مرك مرد !

---

(۱) این شاهین چهار باله است .

بـــــــال سیــــــــــاه :

زنـــــــده بـــــــــــاد مـــــــــرگ !

نیست شوی ای نابشر نیست که چه بازی شروشوری است زندگانیت ای مارلجن ملك بوزینه ریخت گرامی!
پنجه بی باك وسیاهی هیچ ازتونپرسیده که میخواهی یانمیخواهی ای بیگاه بافشار بدنها میرانندت وتسو
ول زار میزنی! چندی چون سنگ هاریگرده سفید وسیاه ماه وسال هی از تو دویدن واز روزگار چنان بپایی
چزانیدت که زوزه کنان بگوئی بس! باری هنوز روی خوشی ندیده ناگهان بخودآئی که شیره ات راشیرین
کشیده اند وباید له وبیر ..... ای امان .... هی پیرپوسیده هان جان بکنست جان که منم من مرگ!

ای نازنین مکش آه!   آفرین مسرد باش!

زنـدگـانـی آموختی

جـانـانـه سوختی!   اکنون خونسرد باش!

قاه قـاه!

واه واه چه تلخ وتیره است زندگانی ما!

راستی ایمردم اینهمه رنج واینهمه شکنجه برای چه چرا؟! کیست که بداند کیست؟! اُف هرکه میداند تفی
بیندازد! تُف! ایوای چه دردی چکنم؟   آخ!

کجائید؟!

مُردم مُردم ،   واخ!

بیائید بیائید که آل آمد وبردم!

چه خبر شد؟!   هیاهوست!

چه مگر شد؟!   همسایه زائوست!

خداقوت!

بیچاره دختر!   اینجانی ماما!

الـه اکبر!   مارمولك آمد بدنیا!

بسلامت!

چشم همه روشن!

گزارش شد بمـن:

زائو : طبلش تهی شد ! شد وبال پستانش !

زالو : تاریخ تولدش ! هفته پدرجانش !

مادام : خسته شکسته !

نام : خجسته ! خجی؟! به به ! زنده باد !

ای جان خجسته کیف حالک ؟!

توکجا اینجا کجا !

آمدی تماشا ؟!

خیلی توخوش آمدی مبارک !

خوش باش که به فلك جهانی !

زینجا که توئی نیافریده !

یعنی چه خوش است زندگانی !

ای سیب ملوس فسورسیده ! خوش باش !

اماپواش ! ایکاش !

آن شکمبهٔ نرم وولرمی که نه ماه روزگار باخون خود تومهمانی را بامهربانی پرورید مجلمد وچنان درلابلای خود باکینه مینشرد ت ای خونخوار که ززهرپیچش اندرونهٔ نازك وتازویش رامیگزید ی مچوید ی اندرونه تا بدینگونه تودرهمان تخمدانت خفه میمرد ی ومادرت راهم باخود بدرك میبرد ی بی دل وبی روده هردوازشرّاین — زندگانی آسوده ! همین ! شنید ی ای جوجه جن نازنین ؟! دانش درست که کیست گناهکار؟! اکنون کی بکیفر مادرت را بمازار انتقام خودت وپدر پریشانت وانتقام هفتادپشت ناکام لیهده دل وداغدیده را ازاین زن بیپاك وپاکیزهٔ مردم آزارپستان بانتقام !

انتقام ! — ونگ ونگ !

بتو دیگرآسودگی شد حرام

ای مام ! — ونگ ونگ !

به به از تو تـبـازه هلـو !

آفرین شیطان کـوچولـو! – ونگ ونگ ونگ !

پردهٔ دیـگر

گفتگوی فرزند ومادر :

ای وریپری بچه تـو ای دشمن جانــــم ! – عرعر!

کُشتی تومرا بسکه زدی زار–زر زر !

از دست توسگ توله همیشه نگرانم! – وغ وغ !

بیخـــوابـم وبیمـــار ! – هغ هغ!

هی گریه وزاری ؟! هـی زوزه ؟!

ای کوفت کاری ! ای بدپوزه !

ای کرمك بیربخت لخت ولنژ ای جغدك جغو چکم من که توبدپیله بخوابی بمرگی ؟! جکم آخ چه بلائی ! !

لالائـی !

نی نی دردمائی!!

هنگام خوشاخوش جوانی ! – موس موس !

دو مـوسم مـوه ! – جهك جهك !

خاتم شده بیـوه ! – قـارقـار!

کرج است وپرستار!

چه بیزارم ازاینکار ! – قدقدقدا !

سـدرد وبـلا !

ای بزمجه هرگز تودمی زنده نمانی !

مارت بـگـزد مـار !

ای جنـّـی جـانی!

ای کرمك بیریخت لخت ولزج ای جغدك جهغو چکنم من که توبدپیله بخوابی بمرگی ؟!چکنم ؟ آخ چه بلائی!

بتنگ آمده ام تنگ !

لالائی!

ونگ ونگ ونگ !

وای وای وای !

کارم شده زار خودم بیچاره !

طفلم شده بیمار، دلم پساره !

چکنم ایخدا؟!

آی خدایا شفا!

بسکه کردم گله ، گرفت اهم بله

بچه گرفت آبله ، بچه بیگناهم!

ای خداخودم بدم،

نفرین بخودم،

که بد کردم !

چکنم ایخدا؟! آی خدایا شفا! شفا

میذیری ای نوزادنا آزموده که بازهم برد باشت از کف بشنو بیا وبمیر اگرشیمان شدکا بامن !

باری ازکودك بیهودی — ای بدبخت !—

ازصادرخشنودی گرفت درخت! ده کم کم آباد شد

دل مادرگاهی شادترشد :

جانم باه تابانم ، او مرگ من من را به بین چشمك بزن ای نازنین بیچون نمی بینم دمیت

آندم پریشانم ! بیخود هراسانم !

ای میوه دلم بیا زهم یکبار،

بگذار تا به بینمت بگذار!

بچه فرزندی بچه لبخندی، موچ موچ! چون توکبوتر شادوشنگولی دلم در

این پرواز است! کیکم درآواز است!

به ای شکوفه جانم توچه ملوس وملنگی!

خنده ای پرزنده لبخندی.

که خیلی ساسانی مامان!

ای جانی ایجان!

هی هی ها ها!

تاتی تاتی تا! تاتی تاتی تا!

شکرت ایخدا اگراین بچه راهم نمیداشتم چه میداشتم ؟!

- آی خندید، دیدید؟! نه ندیدید، بازهم بخند تا همهٔ دنیا به بینند توچه خوشخندی:

چرنده پرنده بشکن زنان بیائید

بخندید قهقههها نمائید با بچه جان بخنده

آی خنده خنده خنده!

(بارك الله! اما بزرگ که شد از یادش میرود!)

چرا بچه تب کرده؟! شاید دندان درآورده، به بینم دهنت را بازکن بازآی گازمیگیرد، گاز:

گازم گرفتی سارو این خط واین نشانه

امشب که شد شبانه میدهمت به لولو

ای گازو گازو گازو!

(استغفرالله ! الکه هم خواهد انداخت!)

- ماشاءالله که نورچشمی تازگی خیلی بانمك شده است - به هنوز که چیزی نیست انشاء خوشمزه تر ازاینها

خواهد شد بگذارید زبانش باز شود :

ای بچه ها کجائید؟! باهم همه بیائید !

همه ها نمانید! با من بچه ترمائید :

اگر میخواهی سه

بیا بگو با همه :

تته پته ته پته تـــه! تته پته ته پته تـــه!

(نعوذ بالله! بچه مار دارد نیش درمیآورد !)

تو تاکی چهارچنگولی ؟! آها خیلی (خیلی) خوشت میآید ازکولی ؟! اینکه نشد زود باش بیفت راه

- یا الله هزار پا بولول افتــــاد !

آهــای بپا بپـــا !

تاتی تاتی تـــا ! تاتی تاتی تـــا!

شکرت ایخــدا اگراین بچه راهم نمیداشتم چه میداشتم ؟!

- یکی بود یکی نبود :

مادرم گفت زود باش زود اسباب بازیهایت را کنار بگذار

برو کیفت (کیفت) را بردار وبیا برویم وترا به بستان بگــذاریـم!

- مادرجان من دبستان را دوست نــدارم

بجایش یک دوچــرخه بخر بــرایــم!

- وای خـاک برســرم!

- ولم کن ولم کن من نمیآیـم بــن نمیآیـم!

- نمیآئی ؟ بزور میبــرم !

- وای وای !

ـ نمآئی ؟! بکوچبی بچه زبان درازی ؟!

چك چك!ـ های های !!

طفلك!کجا زارزار میبریش بگذار بازیش را بکند که بازهم بازی !

ـ بساری ناگاه

بدبختان رسیده بسم!

اسان پسرتاه!

کتاب هم خریدیم

خدایا پناه!

سلام آموزگار!

یکسا هم بیگاه!

- چسان شیرین

بنشین

زن زار!

- مشرسم! واه واه!

- شیرین بازکن دهان!

- مخور هیچ تکان!

مجسم!

کوچولو

بگو :

• الف •

بَ ُمَ !

آه !

سرشیشه باز شده ! بنوش این یک قطره !

دانش آغاز شد ! سمّ سیاه! کشتمت پسره!

تاه تاه تاه! واه چه خوشم واه! زنده باد دانش!!

— روزی از روزها دیدم که فرزند نازنیم گریه میکند چه گریه ای مانند مادر بچه مرده یکریز مرده !

آخر بچه جمجمه برای چه ؟!

مگر کسی خبر بدی آورده؟ برای اینکه شوهرمن قهر کرده!

— ای منوچهرم منو

چرا دراز کشیده ای ؟! رنگت چرا پریده ؟!

بیا به بین بدیدی ؟ که کوچه هارسیده !

بامن لجی ؟! ای لجو

اگر تو قهری بگو

چرا نمیآئی منو؟!

— امروز چرا توچیزی بمورچه ها نداده ای ؟!

چه مورچه های ریزی به بین هنوزافتادی؟!

بامن لجی ؟! ای لجو

اگر تو قهری بگو

چرا نمیآئی منو؟!

شب بامن درازی چشمت را واکن آفتابه!

بدو بیا بیسازی حالا چه وقت خوابه ؟! — ای خفه شو مرد شوهرت را برد!

ده بروگم شو بهانه ت مرد !!!

– بخَو مرد ؟! برای چه مرد ؟! او چه بـــد !

راستی مادرجان آدم چه جور میمیرد ؟! ۰۰۰۰۰ ها ؟! ۰۰۰ ده بگو به بینم ۰۰ ای مادرجان چرا توچند

روز است اینجوری هستی ؟ !

مادر چرا خوابیده ای ؟!   جانـم تو بیکاری مگـر؟!

این روزهـــا   مادر مرا

نـه دیـــده نه بوسیده ای   از من تـــو بیزاری مگر؟!

مادر باید برخیـزی

من دوســت دارم دوست

خیلی بخدا

به از مـن گریگـــریزی   گوینـد خانم بد خوســت

بیمهر است بی وفـا

مادرجـانـا   برخیـز ازجـا

زود !   زود !

که تنهایم تنهـا !

مادرجان نبودی دیشب ۰۰۰

دیشب همینجا روی گلها گربه ای دیدم که بازی میکند!   میو میـو !

ازهرروی موموکان غلطیده نازی میکنـــــــــــد'   مانند تو !

اینـدم تـــو می پیچی بخودآنـــدم تولرزو میشــــوی،

گاهی چنین گاهــی چنان پهلو بپهلـــو میشـــوی،

تو میشـــوی،

تا میشـــوی،

ماری مگــر؟!   خوابی چـــرا ؟ !

خـــانم تو بیمـــــاری مگـــر ؟ !   ای گریه بی تـابی چـرا ؟ !

چــرا بـــی زبـــانـــی ؟!

پـــــــــــــریشــــانی ؟!

چشم ودهانت نیمـه بـرهم است !

همه چهرت درهـــــــــم است !

رویـت نشستی امـــــروز !.

مویت نخـــــورده شـانـــه !   آن موهای سیاهت !

غروب واست ودرتختخوابـــی هنـوز!

دیگر بلند شوخانم مجـوبهـــانـه !

ترابـــه رویت ماهت !

ترا به خدا بلند شو!

ده بلنـــــــد شو!

بیا دورت بگـــردم !   بیا پایت ببوســـــم !

ای مادر ملـــوسم!   مگرکه من چه کرده م؟!

جان من چراتونمیهری ؟ !

چراازمن دل‌آزرده باشی ؟!

ده حرف بزن مگرتوهامن قهری ؟!...

ای وای مادرجان مبا داتوهم مرده باشی ؟!!!..

ـ ای وای خدایا ! چه کنم من ؟! بکجا او به که روی آورم ؟!... ای مردم ای مردم همسایه بیائید ویه بیند چه خاکی بسرم شدچکنم ؟! مادرم امروز نداردنه سلامی نه کلامی نه شمائی نه توئی هیچ ! چه باید بکنم ؟!... آخ چه گردید شما؟ ! وای چرا مادرمن مادربیچاره من را بگرفتید ودراین کیسه کشانید ه

ببندید ؟! نه ای داد میپیچید بپیچید دراین رخت سفید تن که تن مادر خوش‌پوش من این دوخت واین

پارچه هارا نپسندد! بیائید که بازش بنمائیم ۰۰۰۰ آه آهسته! نشکنید نشکنید! بلندش ننمائید

که این شیشهٔ زیبا بخدا نازک ونازو است! تکانش مدهید وبگذارید همینجا بگذارید! آه مادرم راکجا

میبرید ؟! کجا ؟! توی این چهار چوبه تنگ وتاریک وسیاه ؟! هرگز! ازاین دخمه برداریدش زود ——

بردارید !۰۰۰۰ ای وای برداشتند!! برداشتندش وبردند!! هوار! واویلا! کجا میبریدش؟ !

کجاه ؟! آه ؟ ۰۰۰ ۰۰۰۰

ـ ای وای مادرجـــان !۰۰۰۰ آهای مادرجانم!

مرو مرو که هلاك شدم هلاك!

مُردم مادرخاکم بسر سر مادررحمی   من رابیچاره مکـن تــو!

من راآواره مکن تـــــو!

مرو مرو که دلم شد چاك چاك!

جانم ببر! کردی باور ؟! مادررحمی   من را بیچاره مکـن تـو!

من راآواره مکـن تـــــو! ترابخداکه مادرجانم

مرو مرو! ای وای توکه بازهم میروی !!! ای وای توکه هی دور ترمیشوی !!! بیا!!! رفتی ؟ !! ـ جیغ!!!

جیغ!!! تنها هستم!!! ای وای میترسم!!! میترسم!!! بدادم برسید! اخ دلم ترکید!!! مادرجانم!!!

مادرجان!! ۰۰ مادر! ۰۰۰ آه ۰۰۰

ـ لال نمیـــــــری بلنـــد بگو :

لاالـــه الاالـــــــه :

ـ لاالـــــه الا الــــــــــه!!!

خدا بیامرزدش! جوان بود! واه ؟ !

ـ بیهوش افتادی ای مادر مرده ؟! مادرنازنینت دارد درخاك میپوسد وتونامهربان هنوز بیهوشی ؟! چه روئی!

بربا ای بی همه چیزبیا! اشك بریز تادوچشمت بترکد ای یتیم بی چشم ورو! جیغ بزن تاپاره گردد ت ای نانجیب

تارو بود گلوله‌گ جمع ! آهای یکی یک دانه‌آهای نونور دردانه درست دیدی آدم چه جور مصیرد ؟!

ها بارك اله ! مقاتاه تاه ! وامچه خوشم ! واه ! زنده باد مرگ !!!

- امشب چه نحس وشوم است !

چه وحشتی .

این خانه را چه وحشتی گرفته !

شاید هوا مسموم است !

چه تکیتنی ،

اه اه مرا چه تکیتی گرفته !

- ای‌وای چیست ؟ !

- اه این کیست ؟!

ای تاپسر کوری مگر این جای مهرجان است !

اورا نمی بینی مگر خوابیده ؟!

- خانم نیست !

- جایش خالی است :

این تازبالش آن یکی تازده شك اه امتش پیراهنش کفشش تماشاکن تماشا شانه را آئینه را سرخی سفیدی

کونه لب دندان ببین این مال چشم است این یکی - به باسلیقه ! - مال مژگان است !

پرنده کوخانم کجا پریده ؟!

بایستی رفته باشد بیرون ! پنهان مشو مآید اکنون !

آی صدای پیا مآید ! درزد ؟ !

شاید اونیست خوداوست شاید ! آی آمد ! آمد :

ـ ای خانم خانه توئی ؟ ! پاکیزه پر پاکیزه پروانه توئی ؟ ! تویها درمزن بی هیاهو بیا تو پرمزن خانه تاریک و

نیمه شب است پرتوی ! اه توئی ؟ !

ـ ای همانیکه آنیکه باشیره باشیر شیرین جانت مرا پروریدی برای چه زیبا پرستو پریدی ؟ ! مگر بازنیامدت

آشیانه ؟ ! توئی ؟ ! تویها درمزن بی هیاهو بیا تو پرمزن خانه تاریک و

نیمه شب است پرتوی ! اه توئی ؟ !

ـ ای کاش میدیدی چگونه دوگونه را از داغ تو سوز آبه میفشانم ای جانم ای کاش میشنیدی چه زاری میزنم در

ماتمت ای مادر چه زاری ! تومرده مادر شیون ! ضجه ! جیغ ! ای کاش سودی داشت جهنم اُف دریغ !

ای آسمانی سایه مهر مادری بازآمدی موهای طفلت را نمائی شانه ؟ ! تویها درمزن بی هیاهو بیا تو پرمزن خانه تاریک

نیمه شب است پرتوی ! اُه توئی ؟ !

نه تونیستی تومردی چندی زیستی رنجها بردی افسانه تمام شد طوفان آرام شد اکنون نوبت من است

بیکس نفر چکنم ؟ هنگام شیون است ! ای بیچاره بیسر وهم !

ای وای بشَرمن ! .... شیون ! .... شیون ! .. جیغ ! ...جیغ ! ...

ـ ای مرگ ! بمرگ ای کُره بلبل توچه نوحه چکنی برای که زبان گرفته ای ؟ ! برای یك تنه گوشت کرموی گندیده

؟ ! خاک امگر مادرت را دیگر بخواب بینی بمرگ بخواب که میخواهم هرگز بیدار نشوی ! شب خوش ای غنچه ماه !

تاه تاه تاه ! واه چه خوشم ! وامازنده باد مرگ ! ! !

ـ چه بدجائیست جای ما این زندان زندگانی این دنیا ! هنوز تره وگوشت نیسته هنوز چشم وگوش باز ننموده بیننهد

چگونه این عفریته دریده بساط تجمع جنایتهایش را دربرابر طلخت ولخم وبیپروا باز مینماید ! هیچ این بسه

آن میآید ؟ ! ای تف بر این نمایش بی آلایشت بادای پیرپتیاره گزنده ای خیره خونخوار درنده ! ای جسن

بازار ای خاک انبار تحسر و تجسر چه دود اندوهی چه زهر مرگی مگر از نفست برمیخیزد که چنین گندوئی گندی

که مگواه اه ! ای لجن زار لیز ولزج بوی لاش مرده میدهی ای ای دلم آشوب شد !

بـــــــــــــــال زرد :

ای عشـــــق تـــــوخـــــــدائی !

[illegible]

اُه به بهشـــــن !

دیـــدم

آنمـــان دریـــده ·

فرشتهٔ بیرون پریده وبزمین نشست !

خوب یادم است

شنیـــدم :

برخیـــز پســـرکه زد سپیده	مادر مـــــرد ای سرت سلامت

باید که بمیرد آدمیـــزاد!

گـــرم که توخودکشی نمائی	گـــو گریـــه کی تو تاتمامـــت

هرگز شده مرده زنده یادا؟!

اینست ارادهٔ خدائـــی !	ای طفل یتیم داغـــدیـــدها

طوفان بگذشت ُ هفته ها رفت !

هنگام هوای خوش رسیده

آینده رسید ورفته ها رفـــت

خورشید امید تو دمیـــده

باید که تو گردشی نمائی

درباغ امیـد زندگانـی

چشم ازتو زنیده رهنمائی

رفتم ! بیا تو با من ! آئی	چشمت را ببند وواکن

خوب تماشا کـن :

پیرپستِ سربزیر آرام در گوشه‌ئی نشسته نشخوار میکند کتابی را آهسته نام این زبان بسته علم است :

ـ "منکه میبینی نمیبینی من آن من نیستم من آن کسی هستم که میدانم که نمیدانم !"

ـ چشمت را ببند و واکن خوب تماشاکن شهرشهر دیگریست :

دختریست مست وملوس زیباکه روی چمن توی گلها بیخود هی بخود ومیرود ! دل راکه نباختی ؟ !

فرشتهٔ عشق راهم که شناختی ؟ آیا خوراک این کبوتر باز آب دل کباب است ونوشابه اش خون آبه !خودت راخوب بپا

ـ "مردم همه آشفته بیابانند وبیخشند بروی دست وپایم ! اِه نمارزنکه بمیرید برایم ؟! واه!"

ـ چشمت را به بند وواکن خوب تماشاکن شهرشهر دیگریست :

خاکی بلند میشود اتومبیلی تند میرود وتویش کچلی کوسه باد پول گرفته است :

ـ "من قاضی الحاجاتم ! حلال مشکلاتم ! بلاییجب لاتم ! پیرخاک بر سر لات !"

ـ چشمت را به بند وواکن خوب تماشاکن شهر شهر دیگریست :

کاریر در سریست ! جوان زیبائی در برابر آئینهٔ بلند بالائی ایستاده هی خود رامیآراید ومیستاید !

امان از زیبائـــی :

ـ "به به بمن ! چه اشکها برایم چکیده ! دلها بزیرپایم تپیده ! همه جا جای منست !"

ـ چشمت راه بند وواکن خوب تماشاکن شهر شهر دیگریست :

ـ مجسمهٔ ایست ایستاده که دوگوشت کوب بدو دستش داده اند ! گویا پهلوان است شاید قهرمان

هم شده باشد ! از دورش پیدنیست اما چیز دیگری هم پیدا نیست :

ـ "من همانم که همش میخورم وبازکه گفتند بخور خواهـــم خورد ! بله !!"

ـ چشمت راببند وواکن خوب تماشاکن شهر شهر دیگریست :

میز میز رپاست است وپشت این میز ریزه میزه مردی باعینک اما خیلی بانمک گم گشته است ! آخر دیدی

کجاست ؟! درست نگاه کن ازپیشانی به بالایش پیداست :

ـ "بانوان آقایان ! بخداوندی خدا هنوز نوک انگشت من بقبّهٔ زنگ اشاره نکرده بودکه آناً دور"

"دیوار همه باهم بازبان بی زبانی فریاد کردند ناگهان : "بله قـــربـان !"

- چشمت را ببند و واکن خوب تماشاکن شهر شهر دیگریست :

طبلی است کلان ! نام این طبل "کوس شهرت است" هنگامیکه باین کوس میکوبند همه باهمهمه از خواب میپرند چند نفری هم احتیاطاً دق میکنند ! آهای بیا بیا :

- بسم ! بسم ! ....

- حیف که از خواب پریدم !

- چه خوش خوابی دیدم !

یک پارچه امیدم !

- ای فرشته سعادت بخیر !

که خواب سحری بود این سحر !

- گمان نمیبردم آنسی چنین باشد زندگانی اه چه فرکرانه بازو درخشانی :

علم ودولت ! عشق وقوت ! وجاهت ! ریاست ! شهوت !

زنده باد زندگانی آینده سعادت !

پاینده باد جوانی خنده هست ! پریا !

همه پس جهان است مردم کار که من آمدم ! آمدم روزگار !

چوگشم بده ! بی نشدی گمروگرو بده ورنه باشت خواهم گرفت !

منم ! بخت فرمانپرست منست ! کلید سعادت بدست من است !

- ای چرخ برد بار نثاری نثار که خیلی دارم کار !

بروتا ببینم کدامیک مردیم کدام یک مرد نبردیم بگرد تابگردیم !

- ای نوچه نازنین بیکار منشین بگرد آنسین !

منم مهچرخم - سفارش منما ! کارمن چرخیدن است !

بگوررسیدن است ! میرسم مشتاب جانا !

چه جای گله کردن است !   کهف من لـه کـردن است !   که راســـه کردن است !

ـ تقــویمی جــانم !

خــواهشی ایمـــاه !

کــاغـذی پــــردار !

بنـــویس !

امــروز : یـلخیــم !
ش
قمــر درعقـــرب !

ساعت : سیزده وسیزده دقیقه کــم !

تـاه تـاه !

خــدا نگـــه دار !

همــــی !

هشـــدار !

بچـــرخ تابچرخیـــم !

همس ! هشرا تیك ! تاك ! تخ شب ! توخ روز ! شب شد باز روز آمد ! تخ اینهفتـــه ! تـــخ ، آنهفته ! تخ تخ ماه ! تخی چند وچند ماهی ، تخ این یکسال ! تخ تخ تخ ، پارو پیارو هرسالـــــه مانند همه ساله شب وروز وهفته وماه وسال پیاپی گروگر میگریزند وهی تخ تخ حال گذشتـه میگـــرد دوآینـــده حال ! تخ ، برید جوانی ! وای ! تخ ، مرد زندگانی ! های های !

ـ واه چه زود هفته ها میآیند ومیروند !

واه چه سالهـــا زود میگـــذرنـد !

ـ هی کن ببینم ای جانی ده بدو برو که رفتی ! تاخــــت !

آفـرین آفـرین جانی   چرخ مـن چـــه خوش میدمی .

ای آسیا ،

بشکن تاکه بشکنم !

تسخ !

پسره جوانی !

تسخ !

مرد زندگانی !

- ای جوان مهٔ چه با بهرهٔ !   خوش‌خرامی نکوچهرهٔ !

باید شما ....

بشکن تاکه بشکنم !

تسخ !

پسره جوانی !

تسخ !

مرد زندگانی !

- برق اگر چشمت بر آرم   پشت شیشه‌ها گدازم !

این چشمها !

بشکن تاکه بشکنم !

تسخ !

پسره جوانی !

تسخ !

مرد زندگانی !

- پاشو سری همین مو   وارونه ریسنده از رو !

ریشو بیا ،

بشکن تاکه بشکنم !

تسغ !

پژمرده جوانی !

تسغ !

مرده زندگانی !

- دردی کشی - چه دردی   دندان شکن ! - که گردی

دندان طلا

بشکن تا که بشکنم !

تسغ !

پژمرده جوانی !

تسغ !

مرده زندگانی !

- سازم دلت چنان له   کابد دراز دمافت !

بساد دمافت آید   در روده ها سرافت !

با بوق وکرنا .

ده بیا بیا !

بشکن تا که بشکنم !

تسغ !

پژمرده جوانی !

تسغ !

مرده زندگانی !

- با زنگ رنج وماتم   بکم درچهره ات چنین هائیکه سیاهی اندوه درهر شماریس چنان گیرد پناه که هیچگاهی نگردد آگاه :

- زآسیب میدان جنگ   درجلگه توپ وتفنگ .

بعب از هـــوا ،

بشکن تــاکــه بشکنمــم !

تـــخ !

پــــــریــــد جوانـــی !

تـــخ !

مـــرد زنـــــدگانـــی !

تـاه تـاه !

- واه چه شد ازما میگریزد این زندگانی ! ای روزگار کمی آهسته ترکن که چه سرگیجهٔ ماوری واه واه چشم سیاهی میرود ! ای چرخ درجا !

- ولش کن ! جان من کارت را بکن من که با تو کاری ندارم ! ازمن میترسی ؟ ! بیخود مترس که من خیرخواه توهستم : میخواهم بکشمت همین هرچه زودتر بهتر ! هیچ مترس جانم ! تاه تاه تاه ! واه چه خـــوشم !

واه زنده بـاد زندگانی !!!

- روزگار ! مژده محبت بازشد !

سِّرتو بـــسی رازشـــد !

تابکار ! مژده که بو بردم   زانچه تومیخواهی ومیخواستـــی !

تشنهٔ تانمکی مُرده ام !   از تو هراســان شده ام راستـی !

کهنه کار ! پرفریب ! لاشه خوار ! نانجیب !

- ای من نورس بیهوش !

بازنمـا چشم وگـوش !

رَم کن از این روزگــار ! گریز !

زآفت این کهنه کار ! فتنه خیز ! پــرفند ! رنـــد ! پرگزند ! ای پرهیز ! پــرهیز !

ببین جان من این جوانـــی   تاکه بپائی وبجنبی بخود گشته طی !

تابکی بخوان بخوان ؟ ! تابکـــــی ؟ ! روز   شب   هردم

سوز ! شب ! هی بدم ! هی روز درس انبار کن ! هی شب بیخوابی نشخوار کن !

چشم را تارو خود را زرد و زار و هی کله را پر بخار کن !

هی این طرف و آنطرف بچه !

دهان پر کف جوانی تلف که چه ؟ ! بیخود ! علم ! ! ! شرف ! ! !

نه ! نشد ! بی علم ! ! ! بی شرف ! ! !

بساخود !

از همین امروز هدف : جوانی ! کامرانی !

کار : خوش خواهم بود !

گردش : بوی اُه بوستان سعادت !

شکار : دل خواهم ربود !

ورزش : بوسه به پستان شهوت ! به به !

واه واه !

عشق !

چه زیبائی !

عشق !

پرنده هوائی !

ای عشق !

هرچه هستی هرکجائی !

بیا بیا !

رهائی رهائی !

ای عشق تو خدائی ! ! !

باد اسـپیر آب و بیسپار

جوانی است !

همه جشن [illegible]

هوا آسمانی است !

چه شورای عشق که ترنم جانی —

تا در سینه تابان شود روح خدائی

ای وای ای عشق نگاهی   ببین چه حالم آه   آهی هستم [illegible] آهنی !

— ای فرشته ساده !

هستی [illegible] ابـــرها

هستی [illegible]

بـــــــــــال سرخ !

که [illegible] ای خدا !

[illegible] درسته !

خــــــودت را بکـــــش ز و د !

[illegible] هیچ !

ای دختری هستم [illegible] !

حالا توخود را هی هیچ !

ای وای ای عشق نگاهی   ببین چه حالم آه   آهی هستم [illegible] آهی !

ای عشق کجائی ؟!   [illegible] !

چرا نیائــــی ؟!   [illegible] !

آخر نیامد ! ای [illegible] ؟ ! [illegible] !

[illegible] !

[illegible] ماند [illegible] !

که [illegible] زبان [illegible] !

ماه اسپید و آب وسبزه ،

جوانی است !

همه مستراوند غمزه

هوا آسمانی است !

چه سودای عشق که توهم بمانی —

تا درست نمایان شود روح خدائی

ای وای ای عشق نگاهی   ببین بچه حالم آه   آهی هستم وهمین آهی !

— ای فرشته سفید ؟

هی سر و لا بلای ابرها ،

هی مشود ریزه ها ناپدید ،

که بخداوندی خدا

در پس هر پیراهنی میبینمت درست !

تونمیدانیش هیچ!

ای دخترك هستم محو د رسفیدی توست !

حالا توخودرا هی بپیچ!

ای وای ای عشق نگاهی   ببین بچه حالم آه   آهی هستم وهمین آهی !

ای عشق کجائی ؟!   برس بدادم !

چرا نمیآئی ؟!   بپاکه افتادم !

آخر نیامد ! ای بدرك! مگر مجبوری ؟ ! فرشته نشد حوری !

شهوت کمك !

زنی هرکه باشد برایم یکیست !

که چندان میان زنان فرق نیست !

چو پروانه کارم بود گل مکی　　بسرم گل بگل این نشد آن بکس !

جوانی بکش شعله پرداشتن !　　طرب از طرب بهره بردا شتن !　　همین !

بروم خیابان !　　مرا ببین !

ای خانم جان !

ای خانم شهوت انگیز　　ای اندام تر دولبیز

حیفکه ما دوروجودیم !　　ای کاش یکی بودیم !

ای پرآب گرسنه بدن　　ای کاش اینکاش من ·

پریشان وگیج ومست　　چنان مفشرد مت با دودست

که بگوئی آخ شکستم !

ای آتش انداز نازتمن　　ناخن ودندانم راببین !

ای کاش میفتادم بتنت　　میمودمت سیاه وکبود !

میشدم خشنود　　چنان میشدم شهوتست

که بگویم ای وای مگر مستم ؟ !

ای وای چه کردم　چه هستم　چه ناپاک پستم من ای جانی بیگناه　ای جان نشه ای خانم بمیرم که هرگز نبینم چنینت ! پشیمانم ببخش !

پشیمانم که بدکردم بد !　　ای نفرین بسر هوس !

ببخش ای شیطان مقدس !　　خدا بگویم چکارت نکند !

پشیمانم از پشیمانی !

زنده باد جوانی !

خوش گذرانی !

ای زری جان بیا !　　ای پری تو برو !

ای پری جان بیا !　　ای زری تو برو !

ای شیزه بیا خدیجه برو شمسی برو انسی بیا بیا وبرو وبرو وبیا وبگذار خوش باشم !

جوانی زود میگذرد   امشب را غنیمت شمار

بیا خوابت نبرد   ساز نوشابه قصار !

بزن وبکوب وقلقلکش کن !

هرچه باد آباد !

ـ آجیل وشیرینی مپاش ! بی غم خوش باش !

بریز وبپاش وبغلش کن !

بی خیالش باش !

ـ زندگانی رنجه باشد نوجوانی هرچه باشد !

بمن چه ؟! بخور وبنوش وولش کن !

بسی کلک !

هورا هورا ! اینجا بیا بیا اینجا !

ماچی ابماه ! قاه قاه قاه !

شبی است بینظیر ! آهای بچه ها مرده اید ؟!

یا پرخورده اید ؟!

رقص رقص !

تکس والس تانگو ! یک دو سه !

هو ! دیگر بسه !

ـ امشب هم گذشت چنین !

اه هی هرشب همین ؟ !

همه شب بیخوابی ؟ !   راستی که چه عذابی !

هرشب عربده ؟!   ازاین هم بدم آمده !

هی ورجه وورجـــــه ؟ ! آخرکـــه چـــه ؟ !

منکه دیگر خسته شده ام ! همه پوروشکسته شـــده ام !

ببین بچه روزی افتاده ام ! همه چیزم را از دست داده ام !

نه خانه نه خـــانواده ! نه اراده !

بی سرو بی سامان ! ســـرگـــردان !

گیج ومـــــات ! لات !

زرد وزار ! نـــزار !

پژمرده ومرده همیشه افسرده !

بـــرای چـــه این همه نکبت ؟ ! برای خوشی برای لـــذت ؟ !

عجـــب اسیـــرشده ام ! از لـــذت هم سیر شـــده ام !

لـــذتی کـــه شد عـــادت . دیـــگر نـــدارد لـــذت !

پس سعادت درچیست ؟ ! درهیچ !

این هم دروغ درآمد!

بیهوده ماندمش ومشوگیـــج !

تجربه نیرآمش را زش !

ـ دلم گرفته از این چه نکبت است ! همه بیچاره گیهایم ازاین شهوت است !

ـ امان شهوتا تاکی آتش‌زنـــی ؟! اه از دودهای تون اهـــریمنـــی !

دیگر شیره ام را مکـــیدی بـــروا مرا میکشد زهـــر شیرین تـــــــو !

تفو بـــر توای دوزخ ای تندخـــو! که سرچشمه نکبتـــی ای تفـــــو !

ـ لجن گیر کرده ام اخ فلـــــک کمک ازکجا ازکه خـــواهـــم کمـــــک ؟!

ـ چه خون سردی ای عشق بیهوده اد، که ای عشق نفرین من بـــر تـــو بـــاد!

شنیدی تو ناپاك دادمـــرا نکردی تـــواف برشـــوم یـــادمرا !

زشـو مرده خونی زمن تاب وتفت مرا شعلهٔ برد ورفتم کـــه رفـت !

شدم اینکـه هستم ! همین ! والسلام ! چـه سازم چه ؟! ! لعنت بعشق ! ! ! انتقام ! ! !

ـ دك ويوز بد لمايت را بهنداى قلندرى سرويا پبراست رجزخوانى ! تراچه رسد تونا جنس نجس را كه چنين بناپاكى نام مقدسرعشق را برزبان رانى ؟! سالها كشكول گدائى دردست دربدروكوچه بكوچه بدنبال هرپتيارهٔ دويدى همه رنگش را ديدى الحمداله ! اى سنگ سياه اكنون كه خوب سرخورده اى وگل جوانيت سگ خـــور شده است هى چنين چكم چكم ميكنى ؟ ! اى دله سگ كاسه ليس چكى ؟! چه ميكند رندورشكسته ؟! نـه خرابات نه خانقاه گور! بمير! خودت رابكش ! خودت رابكش زود ! خوش باش وولش كن على اله ! تاه تاه تـاه ! واه چه خوشم ! واه ! زنده باد عشق .!.! !

ـ خودم رابكشم ؟ ! اى روزگار بى چشم ورو داغ همين يك آرزورا بدلت خواهم نهاد خودم رابكشم ؟ ! هرچه ـ هست ونيست فداى من فداى من تنها باد كه من همه چيز وهمه كس را براى نفس نفس خود ميخواهم وبس !

زمان وزمين مرد وزن همـه براى خودم همه بـراى مـن !

پيش از هرچيزى خودت را پـــا !

خود خود خـودا ! خود خود خـودا !

ـ هد هد ميگويد هد ! هُــــد ! مرغك ميكند قـد ! قـد !

تدمقـول عبد الحمار عنـد الدعـا !

خود خود خـودا ! خود خود خـودا !

ـ كم كم خيلى مهم شده ام ! اول خـودم وآخر خـودم !

دراين ميانـه هـم خلق وخـدا !

خود خود خـودا ! خود خود خـودا !

دنيا خود پگاه است ! مال خود خواه است !

بعبريك مردم جهان بادنيست ! خودم زنده بـاشم خـودم ! "مـن" يكيست !

ـ راستى هى بما ميخواندند هرچه بخود نمى پسندى بديگران روا مدار بيهوده مارازرو مانت برانتاده اه

چه مردم سادهٔ بودند نیاکان من آخر برای چه اینهمه سنگ دیگری را بسینه زدن که چه ؟ !

یکی رند کُلهٔ بیخبر نمایند وا مهنسا وابشر

برای خود این سفره راچیده اند نکو واژه هائی تراشیده اند :

عدالت شرف حق حقیقت خدا، وفا ، دوستی ، رحم ازاین یاوه ها !

خدا هم دیگر کهنه گردیده است کجا کی خدا راکسی دیده است ؟!

خدا کجا بود!

مادّه ! اینست ونباشد جزاین علم همین است وحقیقت همین !

گاوی اگر بشکند این کائنات هیچ نباشد خبری از خدات

هرچه تو تا هسته هستی بُری عنصری آمیخته در عنصری

خود بخود این ترشه بجوش آمده جانوری چند بهوش آمده

ازهمه شر ازهمه درنده تر دیو دو پائیست بنام بشر

جامعهٔ راپیروی داده اند هی همه برجان هم افتاده اند

- ای بشرای دوزخ پرمار و مور - نیست شوی نیست ونابود!

راستی دلم میخواست مردم ..

مردم دنیا بدو دسته شوند باغضب اینها سوی آنها دوند

پنجه بپنجه شود آغاز کین این یکی آن یك بزنند بر زمین

چهره بناخن بکند سینه اش دل بدرآرد دل پدکینه اش

دل مگو بگو سمّ سیاه

خون بمکد پاره رگ و پی کند دل بجَوَد سم زده خون قی کند!

نیست شود مردم نفرین زده ! این لجن جنسی از این جن کده!

ـ خوب ۰۰۰ کجا بودیم ؟! ۰۰۰ میگفتم انسان همه چیز را برای خودش میخواهد، حرف حسابی است :
حالا برای تصفیه این حساب یک مسئله سادهٔ دیگر هم جواب بده : بیین تو تقریباً نصف عمرت گذشته است ۰
چه نصفی ۰ بهار و بهشت زندگانی یعنی نوجوانی ! همه ورش را دیده ای ولذتی نیست که نچشیده باشی ، درست !
حق با تواست ! اما جان درویش خوب بیاندیش تو که ماشاء اله خیلی باهوش و خیلی خوش دیدی آخر بچه دلخوشی
یکدام امیدی میخواهی نیمهٔ ماندهٔ زندگانی یعنی آن نیمه بد ه ات را بگذرانی ؟ !

هـــا ؟ ! تهی کرده ام چشمهٔ زندگی ندارد برایم جهـان تازگی

از هرچیزی سرد وسیرشده ام !

هرگلکی را زده ام دیـــده ام نیست خوش آبی که ننوشیده ام

نیست خدائی نه بود ناخـدا خودم هستم وتـــك وتنهـــا !

هیچم نیست نـــه دارم پشیز هیچکس هیچکس وهیچ چیز !

له شده ام جانم ودلم لك زده زندگـــانم کپـــــــك زده !

همیشه ازخود میـــــرسم !

برای چه من زندگانی کنـــم خودخواهی وخرچرانـی کنـم ؟!

آخـــــر چــــــرا ؟ !

هی بزن وهی بخور وهی بدو اینهمه جنجـال وبیـــار وبــرو

این همه رنجاندن ورنجش که چه ؟! پنجه به پنجـه کش وواکش که چــه ؟!

راستی که همهٔ ما دیوانه ایم !

شب وروز هی کار وجوش وخروش چه ؟! هی نیست وشوهی بکن هی بپوش

هی بدو هـــــــی بـــدم ! برای چه ؟! آهـــای نفهمـــدم !!!

بـــرای شکـــــــــم !!!

آخ برای شکسم است اینهمه   این همه بدبختی واین همهمه ؟!

کار، براین کارم براین تا شکنم !   ایست که هان بشکنمت ای قدم !

زندگی ای معده نهارزد برنجی !   هیچ یکی نی شکم ونی شکنج !

جهل وجنون بین نه حلم ونه حلها   حکم دهد عقل به فتوای علم

بباید ازاین دغدغه رستن ! هوار

نیست نجاتی !! چکنم ؟!! انتحار ! ! !

بُم رعد! بُم بَم طوفان، تگرک ! جهان تیره شد اه انعی اه مرگ، مرگ میخواهی مرابیلعی، بلع ؟!

امان، امان کسی نیست نه درزمین نه درآسمان تنهایم، تنهایم ای وای بگمیدم که ظلمت مراگرفت آمد، آمد ببر سیاه وپودم بامن بیائید ابمردم که مردم، غرق شدم غرق ازکجابگیرنم ازچنگال این خرچنگ ؟! دنگ دنگ ! اخ ای ناقوس مرگ چه بد بانگی تواخ ای غارعدم چه گودوچه خوفناکی، ای وای وحشت ٠ وحشت ای وای میترسم ٠ میترسم ای هواوین نمیخواهم بمیرم تمیمرم، تمیمرم ای داد بدادم برسید!چکنم؟!!! ٠٠٠

هیس هیش ! خودت را بکش !

بس گفت وشنود

خودت رابکش خودت رابکش خودت رابکش زود !

– راستی توبیخود پریشانی کسی که تراواداربکاری نکرده است نیست ؟!پس ازچه چنین هراسانی ؟! ٠٠٠٠ ازهیچ ! آسوده شدم ! ٠٠٠ به آسوده شدم ! اُه چه خیال خطرناکی بکلّه ام افتاده بود! ٠٠٠ دیگر آسوده شدم ! تمام شد ، طوفانی بودورفت، بحرانی بودوگذشت ! ٠٠٠ راستی حالا که آسوده شده ای کمی بکاروبار خود بخند، تاه تاه تاه ! ٠٠٠

هیس هیش ! خودت رابکش !

– گوئی کسی درمنست که بامن دشمن است ! ٠٠٠ اه توچه بدخیالی ! نمیدانم اصلاً توهمیشه غمگینی، جانم چراچنینی ؟ ! خوشحالی کن ، خوشحالی ! بزن زیرآواز ، باآوازه ازشعرهای صد درصد تازه بخوان تادلت کمی بازشود !

دل ای دل ای دل ای ! شبی در لاله زار شهری

بلبل گفت به گل :

ای ماه بخارا بیا برویم سمنقا*

گل گفت به بلبل :

ای سرو سمرقند چه فیلمی میدهند ؟

بلبل گفت به گل :

فیلم "زمستان آینده"!

گل گفت به بلبل :

تنها برو تمام بنده !...

همین هستش ! خودت را بکش !

— چیز غریبی است گاهگاهی نفر انسانی دچار وسوسه هائی عجیب میشود که هیچ نمیتوان از چنگالشان رهائی یافت‌ آخر ما چکنیم با این که ها ؟! بگذار بگذرند !

گل گفت به بلبل !

ای فیلسوف!

بلبل گفت به گل :

جانم این هم بس نوشته دارد صفا !

هرچه هستیم با هم سیما !

گل گفت به بلبل :

پس تو فیلش باش و من سوف !

— یکی دیگر خیلی تازه تر :

گل گفت به بلبل :

ـ یک چیزی بگو :

بلبل گفت به گل :

ماری لو یاری لو ...

همی هش ! خودت را بکش !

پس گفت وشنود

خودت را بکش خودت را بکش خودت را بکش زود !

ـ چنین آورده اند که درمان هرگونه پریشانی درتلقین های درخشان وپرشت وفراوانی است پس پس از

این هرشبانه روزی دوسه دورهٔ تسبیح باآوازی بلند وبلیغ بخود بگو :

توتولو توتو !

ته ته چه خوشم . ته ته ! به به بخودم بسه بسه !

من خوش وخوروخوش خوابم , پسر زورم پسرشادم .

خوش رانم وخوش بسازو !

تو تو لو توتو !

ته ته چه خوشم . ته ته ! به به بخودم بسه بسه !

همه چیزم فراهم است !

خوش خوش خوشنودم است !

ـ خوشنودم وآسوده ازکار دل ورود ه .

سینه سپر سرو پرسرو !

تو تو لو تو تو !

ته ته چه خوشم . ته ته ! به به بخودم بسه بسه !

همه چیزم فراهم است !

خوش خوش خوشنودم است !

بهداشت بدنی نفس   که ورزش وگاهی رقص ·

روگـــرد وخــــودم گـــرد و !

قـرقـرلـو قوقو!

قـه قه چه خوشم · قه قه ! بـه به بخودم بـه به !

همه چیـز فـراهم است !

خوش خـوش خـوشنوم اسـت !

خوش چشم وخوش ابرو   رویم خوش وخویم خـوش

خوش پوشم وخوش گیسو   گفتم خوش وگویم خـوش

خرسنـدم وخوشخنـدم   گاهی گـل وگـه قنـدم

آهـای یـــــــارو!

پس قسمت مـلّا کـــــو؟!

توتولـو قـوقـو!

قه قه چه خوشم · قه قه ! به بـه بخودم بـه قبـه !

همـه چیـز فـراهم است!

خوش ··· هش ! خـودت را بکـش !

اه چراچند روزاست بیخودمن اینجوری شده ام ؟! ··· کجا هوا بد وسنگین باشد ! ··· شاید ازبیکاریست !
بنده خود راچنان درآینده سرگرم کارخواهم کرد که دیگرجائی برای چنین وسوسه هائی نماند ! ······
اُه مبادا دیوانه شده باشم ! ···· دیوانه!! ··· تودیوانه ؟ ! استغفراله ! راستش اینست کـــه

یکـــه توهستی حقیقت پرست

حقیقت ازتوبرنمـــیدارد دست!

حقیقت بود مرگ غوغا مکن　　　　تو بیهوده امروز و فردا مکن

که این زندگی رنج بیهوده ایست　　　　بمرد بشر مرگ را چاره نیست!

نیست شدن تنها راه رهائی است!

نیست شدن! بهتر از این پند نیست　　　　رنج کشی کار خردمند نیست

پیری و بیماری و رنج دراز!　　　　یکدمه مردن به از این سوز و ساز!

امـــان از پیری!

پوك و پلاسیده؟! نه بی برگ به!　　　　پیر؟! نه، پیرم که جوانمرگ به!

پیرو حق پند حقیقت شنـــو　　　　زود خودت را بکش آسوده شو!

ای پست فطرت میترسی؟!

خاك! مترس ای لش ترسو مترس!　　　　شیر ژیانی تو نه آهو مترس! ....

هیس　هش!　　　　خودت را بکش!

بی گفـــت و شنود

خودت را بکش · خودت را بکش · خودت را بکش زود!

بس است دیگر با تو کاری ندارم که حساب ما تصفیه شد!

تند آهنگ و آهنگ من استوار!

چنین است دستور ما: انتحار!!!

چنین بود آغاز و انجام ما!　　　　آهای خواب بدرود ای کام ما!

چه بد سرنوشتی چه ناسینه ای!　　　　طبیعت چه ناپاك و بدکینه ای!

پدید آورد تا کند ناپدید!　　　　امیدی دهد تا کشد نا امید!

خوشا مرغ و ماهی خوشا آن شما　　　　ایکه دوریده از شهرها!

تمدن بجانم فروریخت زهر!　　　　که لعنت بشهری که لعنت به شهر!

که لعنت برآنمرد خودخواه خس ! | که لعنت برآن مادر بوالهوس !

نهادندم اندر رخم خودکشی | برای عروسی بسرای خوشی !!

تفوای جوانی که لعنت بشو ! | اه ای زندگانی که لعنت بشو !

که لعنت براین گیتی بی شرف ! | ـ چگونه خودم راتمایم تلف ؟ !

چنان میکشم زارت ای خودپرست | که سوزد دل سنگ دنیای پست !

روم کنجی آزادویس همهمه | بدور از تمدن بدور ازهمه !

کنم پاره پیراهن   این جامه چاک

کنس بسر!

بیندازم آواره خودرا بخاک !

بیفشم دسر!

کشم عربده میزنم نعره ها ! | کنم کوه را کیج وکسر دره ها!

بهسر وری مفرستم بمظلم ها !

بدنیای بی رگ میدهم دشنام ها !

چنین تابکی ؟! تا بهسر دنفس | بدرد گلو سینه پاشد قفس !

سپس سردهم گریه زاری کنم | زمین را باشك آبیاری کنم !

چنین تابکی ؟! تا بخشکد تنم | نجوشد دیگرقفتی ازمعدنم !

تنا بسرود چمن !

تا بترکد تخم چشم من !

پس آنکه بکار آورم زور خویش | بدندان وناخن کنم گور خویش!

زسنگ سیاهی بسازم لحد | بیندم ببالین زسنگ سرده شد!

به پیش آورم گله این جنگـــده   همین کاســه سوریـانـه زده

چنانش بسختی بکوبـــم بسنـــگ ...!   پدید آورم آبشـــاری دو رنگ !

خونشـــاری ســـرخ وسیاه !

آنگاه دمســر بیفتم وآه ! !

زخـــون کثیفم بشـــویم بهشـــت !   چنین تابکی ؟! تابیفتم به پشـــت

خودم گردم آسوده این دل خنك   بپاشند برزخم دنیـــا نمـــك !

ـ دلت سوخت ای سگ منش روزگـــار؟! !

ـ جهان تف بخونسردیت ای هـــوا! ! !

ـ ای فرزند نازنین چرا چنین گوش حساس من را با سختی خشك وخشن میخراشانی ؟! چرا پریشانی ای جانم تو که بیتاب نبودی ای بهتر از جانم با اینهمه بند وبست نیازی نیست آنچه تو میخواهی با تشنگی و دنگی شدنی است ودر آنی همانی ! این گلوله را بگیر وآسوده بمیر ای فرزند گرامی قــربــان تو که چه خوش فرمانی ! تاه تاه تاه ! واه چه خوشم ! واه ! زنده باد خودم ؛ زنده باد من دیکتاتور اهریمن! ! !

همس هـــش !   خودت را بکـــش !

پس گفت وشنـــود

خودت را بکش ، خودت را بکش ، خودت را بکش زود !

آخ ! آخ !

تخ تخ تخ !

درمیـــــزنند !

بـــــــال سفیـــــــد ؛

ما بـــــــرای نبـــــــردیـــــــم !

به به از این خلقت ای بیهنر — ایکه بنازم بتو با این بشر

اه اه از این مردم دانش فروش — هوشکی وانیهمه هی هوش هوش؟!

چندکتابی دو سه لاطائلات — فکری وثوقی کند این کائنات!

نام مراسرکه نهند ای امان — کاش نمیدادمش این نازیان

چشم باو داده امش دیده نیست — گوش باو داده ام اوکر بود

اینکه نشد اینکه نشد! چاره چیست؟! — کفرکی چاره خود سر بود

ای بشر ای جانور خودستا — من بخدایت برسانم خدا!

تاکه بدانی توکه من کیستم! — آنکه تو پنداشته ای نیستم!

ای دهان لغ! — تغ تغ تغ!

– کیست درمیزند کیست؟!

– بازکن بیگانه نیست!

بازکن ای بیهمه کرآشناست! — ماده ام ماده بمنواست!

زود بازکن!

منم ماده مادر هرچه هست — همان مرده عنصر همان ذات پست!

منم من منم مابین هرنفسی! — بدستورکه خودکشی میکنی؟!

مگر زندگی راتودادی بخودت

که خودزندگانی رابگیری زخودت؟!

بشر راجائی کشیده است کار — کندلغو قانون پروردگار!

عجب آفرین برشوما دای عجب! — اه ای بنده اف برتوای بی ادب!

نه داری توپاسم نه ازمن هراس — توخودخواه نادان "من" ناشناس

سرشت منم من طبیعت منم — زمین آسمان نور وظلمت منم

منم هرچه هستم مهندس منم — خودم ساخته باید خودم بشکنم !

هوس نیست بود ونبود نفس — کند آنکه جان آفرین است وبس !

به بین قدرتم را به بین کیستم — کجا هست آنجا که من نیستم ؟ !

کورکه نیستی نگاه کن !

گهی درمانده ام نامی گهی پست — گمان کردی که دنیا هرج ومرج است ؟!

همینم من چه هشیار وچه مستم — نمیگویم چه هستم هرچه هستم

منم تنها توانا دیگری نیست — نمی بینی که کارم سرسری نیست ؟!

همه جا هرکجا چنگ من افتاد — بود قانونی وقانون پولاد

بقانون چاره جز فرمانبری نیست — که قانونهای من بی کیفری نیست

— گزند میوه کال است دلدرد !

سزای بچه اندازآنچه دانی !

— گمانت رست اگرکس خودکشی کرد ؟!

مگربازیچه باشد زندگانی !

— چوبیخود هرکسی میکشت خودرا

جهان ویرانه میشد خانه خالی !

— گمانت شوخی است این کار دنیا

که من بیکاره ام ؟! به چه خیالی .!!

بسیار خوب ! گرفتم خودت راکشتی ,

گرفتم شکستی تو بربست من کجا میگریزی تو از دست من ؟!
کجایست بیرون زقانون من؟! کجا نیست قانون بمچون من ؟!
نگوئی که شاید اسیرت کنم ببخشی بشر تا که پیرت کنم
چنان رنجه کز فرط درماندگی بیاد آید ت لذت زندگی ؟!

منم هست وهستی مرا بنده باش !
چنین کن : تو تا زنده ای زنده باش !
اینست قانون !
بیاکسی برویم بیرون !
- ببین چه شب زیبائی است !
تنهائی ونجاتت درتنهائی است !
هرچه شنیده هرچه خوانده ای، فراموش کن !
هر همهمه هردغدغه ای را خاموش کن !
چشم داری به بین تو !
گوش داری نوشنو !

همین ! ای نازنین پسر خدا نگهدار! نمی بینم دیگر!

هوا تاریک وپاک است!
بی گرد وخاک است!
به به ازاین مشکینه شب ! به به ازاین شب !
بنگر تو بالا را
بالاترین جا را !

ای راستی ته دارد این گسترده گنبد؟!

- بالاکه رفتی بساز بالاترش چیست؟

هی میکنی پرواز این قله را سرنیست!

بالاتر از بالا ترک بالاترش هستا!

بی حد ندارد حد جهان هستی هست وهی هست!

- بهتم به که چه هستی ای هستی گمرا اَه اَه! اوه!!

- ای آسمان ماهی!

بهتر چه میخواهی؟!

زیباتر از داراتر از تاق چراغان تونستالاری نباشد!

- دریای یکپاره پنساه!

اینهمه ستاره! واه واه!

- بنگر چشمکها گوئیکه میخندند

برما بکودک ها! اه موشك افکندند!

بنگر چه آینه وروند است اینکه دارند!

درهم نمی‌زند وبا هم سازگارند!

- بهتم به که چه هستی ای هستی گمرا اَه اَه! اوه!!

- هراختری گوئی است

گردیده رها

مانده درهوا!

عجب جادوئی است!

— اینکاش میدیدم که تو گـرد وی بلوری راز نـزدیک!

— آه اینکـه آن گونست

کره ایست !

آن شـوخ نـازونست

دلبره ایست !

میگردد ومتابد وهـــس مبتــلا شـد!

یا ایمـن نهفتـه‌ عجب از هـم جـدا شـد!

— ببینم به کـه چه هستی ای هستـی گرا آه آه ! اوه !!

— چه پا‌ بند ! چه جاشناسند !

همه گرنبکند! همه حساسند !

فرمانبرا ازقانون

باایمان وبیچـون

هریک بجای خـود بکـار خود بپردازند !

— اینهمه ستاره ! همه باهمند !

نظاره کن نظاره ! همه از یک حرمند!

همه هم رنگـند همه هم آهنگند

همه هم کـارند همه هم کانونند

همکار وهمکردارند همه همقانونند

آرام واستوارند !

یک دوده باشد یک نشان یک دستگاهست آسمان !

پیداست یك ذات بنیاد همه !

— پیداست یك نیروست استاد همه !

— بهتر به که چه هستی ای هستی کمرا اه اه ! اوه !.!

این هستی این هست

چگونه چنین شده است ؟!

خود بخود اینکار شد ؟ ! میشود این خود بخود ؟!

میشود این باورت این زمزمه

ماده ای مرده کند اینهمه ؟!

نه ! نه ! ! نه ! ! ! هرگز ! هرگز ! هرگز ! ! !

هستی و هست آفرین

آنکه نباید چنین

باید و باید که جز اینها بود !

باید و باید که توانا بود !

بیحد توانا ! بیحد هوشیار !

بیحد دانا ! بیحد بیدار !

یکپارچه کوشش و شور و بینش ! یکپارچه عشق برای این آفرینش !

باید و باید که چنین باشد ! نمیتواند و نمیشود جز این باشد !

همه کائنات و یکایک همه ،

یك بیك هر وجود !

من و ذات من جمله پر همهمه ،

همنوا همسرود !

بگوینـــد یـاقـوت صد بقـین :

"خـــدا هــت !"

همیـــــن ! ! !

- هـــوا رو بروشنی است !   ماه سُرمه‌خورد !

پنجه آفتـاب دیدنی است!   آی آفتاب زد !

- پرتوخورشید ازسرما ملـرزد!   هوا خنك است !

گلوله چینی درکاسه کاشی میلغزد!   گلوله نیست ارذك است

کاسه نیست دریاست،   لغزش نیست شناست !

نه اینست ونـه آن   روحی میرود بآسمان !

- ای الـماس تـراش

ای روشنـائی پـاش

ازمن سلام ازما سلام ای نـور تاب آسمـانـی !

- بهشتم به کـه چه هستی ای هستی کهـرا ااه ! اوه !!!

بنگر بهرسو   تامیتوان دید

هرزشت ونیکو   برماه وخورشید

برابرو باران   بر باد وطوفان

بردشت ودریـــا وهـــوا برکـوه و دره

پائین وبالا قطـره قطــــــره ذره ذره

روئیندگان   جنبدگان

ازاین ور آنور ایـــن وآن

این جا و آنجا هر پوک و انبوه
از قعر دریا تا قله کوه
باید که دید از هر طرف تا میتوان دید!
بنگر که بینی کار زمینی !
هرزه خود اخود نیست! در زیر قانونیست!
سنجیده اند از روی دانش هر کنش هر واکنش را !
دنیا بهم بسته با هم به پیوسته
هر توده گر یک دانه گیری توده زنجیریست !
باشد خوراخور! عنصر بعنصر
زهرا بزهره چون پیچ و مهره
درهم همه پیچیده اند وجمله یک چرخ و فلک سازند !
- با هم همآوازند
در کوشش انبازند
یکدسته از یکدسته دیگر همیرویند !
یکدسته مادر یکدسته فرزند
خواهر برادر هم کیش و خویشند
یک خانمان است این طبیعت ؛ یک بساط است !
یک کارخانه یک خانواده
با یک نشانه با یک اراده
پیداست یک وادیست محراب همه!

پیداست یک نمرو است ارباب همه!

- ببینم به که چه هستی ای هستی کمراه اه ! اوه!!

- این هستی   این هست

چگونه چنین شده است ؟!

خود بخود اینکار شد ؟!   میشود این خود بخود ؟!

میشود این باورت این زمزمه

ماده ای مرده کند این همه!

نه ! نه ! نه !!!   هرگز ! هرگز!! هرگز!!!

هستی وهست آفرین •

آنکه نماید چنین •

باید وباید که جز اینها بود !

باید وباید که توانا بود !

بیحد توانا !   بیحد هشیار!

بیحد دانا !   بیحد بیدار!

یکپارچه کوشش وشور وبینش !   یکپارچه عشق برای این آفرینش!

باید وباید که چنین باشد !   نمیتواند ونمیشود جزاین باشد!

همه کائنات ویکایک همه

یک بیک هر وجود

من وذات من جمله پرهمهمه

همنوا وهمسرود !

بگویند با قوت صد تن :

"خدا هست!"

همین !!!

– چه کوه بزرگ منشی است !

عجب دامنه دلکشی است !

بهار تردست   رنگها آمیخته !

ابر بدمست   آبرو ریخته !

لاله ای میروید !   پروانه ای میپرد

تالاله را ببوید !   سوسماری خزیده !

هدهد بشاخه چون سروش   هدهدکان نشسته !

کَپ کَپ گریخت خرگوش !   گنجشک جسته جسته !

شهر پریان است !   حقه جادوست !

بگفتن آسانست !   زبان خوشگوست !

گراندگی دقت کنم اندیشه حیران است !

– بهتم بسه که چه هستی ای هستی گمراه اه اه ! اوه !!

ماتم کنند اینها   این ریزه ماشینها !

ماهرتر از سازنده اش سازندۀ نیست !

ازچیست رویش؟!   ازچیست جنبش ؟!

ازچیست زنده زنده این هنگامه از چیست !

این نکته اعجازیست   مگذر بآسانی !

رازی عجب رازیست   این زندگانی !

از جهست مایه گوهر زندگانی ؟! از شهره از پدر زندگانی !!

پیداست یک جنس است این جان همه!

پیداست یک نیروست جنبان همه !

- بیهم بسه کسه چه هستی ای هستی کسرا اه اه! اوه!!

این هستی این هست

چگونه چنین شده است ؟!

خود بخود اینکار شد ؟! میشود این خود بخود ؟ !

میشود این بساورت این زمزمه

ماده ای مرده کند این همه ؟!

نه! نه!! نه !!! هرگز! هرگز!! هرگز!!!

هستی وهست آفرین

آنکه نباید چنین

باید وباید که جزاینها بود !

باید وباید که توانا بود !

بیحد توانا ! بیحد هوشیار!

بیحد دانا ! بیحد بیدار !

یکپارچه کوشش وشور وبینش ! یکپارچه عشق برای این آفرینش !

باید وباید که چنین باشد ! نمیتواند ونمیشود جز این باشد !

همه کائنات ویکسایك همه

یك بیك هر وجود!

من وذات من جمله پرهمهمه

همنوا همروه !

بگویند با صوت صد نفس :

"خداهست"!

همین !!!

پای چراغ تاریک است ! چشم جهان بین خودرا نمیبیند !

کعبه نزدیک است ! درخود فرورو که درتوست بیحد !

آنچه درآسمانهاست درماهم هست !

آنچه آنجا هست اینجاهم هست !

ازهمه هستی آئینه ای هستی

ای هستی پائین توئی از هستی بالا نمونه !

درخود فرو رو ببین خوب وبشنو

درهشت بابی بود هستی چگونه !

درتو بود هوش نیست ؟!

هوش قوی قوه ایست

آنکه تواندکه کند پرده باز درحرم حق وحقیقت نماز!

چرا نتواند ؟! ندارد زور ؟ !

ازکه کمتر است؟! از نور

که ازشیشه میگذرد ؟! یا ازحرارت

که بهسته فرومیرود ؟! ای هوش بیخبرت !

گرمی ازاین دمه مه کسب میکند!

پرتو ماتمزده شب میکند!

ـ شاخ جهان اثر تو : هوش هان!

میشود از ماده جوشنده؟! اسمان

بساره مگو!

گوهر هوش است تراونده هوش

این چرقه جادو!

درتو درتست او!

اوست که در تست وکند این خروش

این گفتگو!

اوست که در هردو جهان دیدیش

درهمه هستی تو نهان دیدیش

اوهمه جا هست! اوهمه جا نیروست!

همچنانکه درتوهست ودر تو نهانست!

اوهستی گردانست! هرچه هست ازاوست!

اوست همه چیز تو آقای تو!

هنوز نشستی ؟!

منم خدای تو!

منم گوهرهستی!

ـ سجود ، سجودت ای گوهر هستی که دیدمت ، شنیدمت ودانستم چگونه هرچه هست ونیست ازتست ای‌توای همه چیز همه هستی بکران نیست وهمین ! ای‌جرقهٔ مقدس‌کانون من پیرتو ، پیرتو که توئیکه کلبهٔ هستیم را بدریای نور شاب پیوستی ! ای روزنه روشنائی ، روشنائی ! ای دریچهٔ آسمانی حقیقت تا تو بروی‌من بازی من در شاهراهم ویی توگمراه ! خدایا از تو میپرسم تا هستی وهستم را بهتر بشناسم ای توتنها آگاه چه سودی دیدی که آفرینش را آفریدی ؟

ـ "ای بی ایمان ! ای سست پیمان !"

"هرزه نسنجیده شود کار من؟!"

ـ ای‌آنکه جز تو نیست اگر کار چون توئی بیهوده ، بی سود باشد سودمند نیست ؟ !

ـ "منکه نیم بد سرشت بدپرست"

"دوخت تاریک وزشت یار نیست"

"هست که با مهر پرستار منش هست نگردم که بیازارمش !"

"بد نکنم بد نبود کار من"

ـ ای مهر ومهگریان یکپارچه ایمانم ، ایمان که تونیک ونیکخواه هستیت هستی ، از آفرینشت کامی است پاکیزه ، روشن ، فریبا کامیکه هرچه هست برای اوست . پس هر بد ونیک نیکوست !

ـ "خوب بود کار من"

"نیک است انجام من"

"آن خوبی کدام است ؟! خوبی که اکنون هست ؟ !"

"پس کار تمام است! بیهوده گردون هست !"

"گردش این کائنات"

"رنج وتلاش حیات"

« دیگر یکسان است! اینک دشنام است؟!

« نه، هنوز دنیا بسان خوبی نیست »

« گیتی هنوز در بهبود است »

« سعادت در پیدایش است از اینست که همه سعادت میخواهند »

« چه هنگام آسایش است؟! آهای، تنبلی تا چند؟! »

« کارخانه میگردد هرچیزی را جائیست! »

« هرکسی کاری دارد برخیز وسابست! »

« بروجای خود را پیدا کن »

« بروو ظیفه خود را ادا کن »

« بکوش بنام هستی »

« برای ناهکام هستی »

— گوهر هستی سپاس بادل وجان بنده ام!

هیچ ندارم هراس چهره بآینده ام!

تاکه جلوه هستی کنم

، میروم ومیرسم

میرسم آنجا که بودجای من کیست که بندد درغوغای من ؛

تاتوئی نغمم؟!

کیست؟! هیچکس نیست!

— ای هست وهستی

رخت ازهمه جا جلوه مینماید!

ای بلندی وپستی ،

نوایت از هر نائی می‌آید !

کمک ای تنها توانا ·　　ای آفریننده مهربان　　رهنمائی !

رنتم با همدت ایخدا ·　　ای خدای جاودان ·　　روشنائی !

تخ !

اینجا رادیو آسمان است ·

شنونده گان گرامی

دارم چند پیغامی !

سخن با کیوان است :

نکته باریک است　　خیلی کم‌راست

خدا بیحد نیک است　　نر بیحد تواناست

هرد و آهسته هویدا میشود

سعادت با تکامل پیدا میشود !

— سخن با طوفان است　　یک است و سندان است !

اکنون

اینست قانون :

هر روش را واروش است　　هر قوه ای را ضدی

هر های را هوش است　　اینها جنگند جدی

جنگ ما دیروزی است

امروزی بهتر از دیروزیست

هر قوه ای ورزیده شر گردد زیگار !

رنج بهترین پروردگار است

در سنگ سیاه شرار است!

رنجه جهاند شرر از سنگ ما   آنکه نرنجیده ندارد بها

رنجه بود مایه نیروی جان   مرد ز ورزش بشود پهلوان

رنجه بود از کمال بشر   آهای هرچه بدتر بهتر!

نیک و بد آلوده بآزار و درد   پیشروی میکند اندر نبرد

زشت و نکو هر دو توانا شوند   هر دو ز پائین سوی بالا شوند

لیکن کینه مژده

یزدان بدی را بهر نیکی آفریده!

چون در سایهٔ این نبرد   خوبی رسد بدآنجا که باید برسد

سودی ندارد دیگر بد   پس نیست میشود بد!

یکباره گیتی را بگیرد روشنائی!

اینست شرط خوبی ذات خدائی!

هلا اینکه با خدائی   خدا با ماست!

با ماست فرمانفرمائی   پیروزی با خداست!

بیا تا بدندان بدی را دریم   سعادت پدید آوریم

که با ماست اکنون جهان ساختن   اساس بدی را برانداختن

ببالا بپر با پری پر زنفت   که پائین رود هرکه بالا نرفت!

بکوشش هویدا شود کام ما   خدا نیک و نیک است انجام ما!

— ای فرزند روشنائی   نگهبانی!

ای دست خدا   برپا!

ای نیکمرد ؛ نیمرد !

ـ سخن با ابراست : جای خودخواه تیمر است !

توخودخواهی ؟! بیجاست !

باید خودرا بخواهی اما نارساست !

اگرهمه خرسند باشند تو بد بخت نمیمانی

تونمیتوانی باشی خرسند تا بد بخت است جهانی !

تنها خودخواهی نادانی ناخوشی است .

خیالی است واهی این خودخواهی خودکشی است !

ـ هلا تاکه هستی شود درجامعه

همه یکی تو تو برای همه !

توازبهرخدمت پدیدآمدی چنین کن که هرگز نبینی بدی

خدای تو باشد خدای همه توهم باش جانم برای همه .

تو تامیتوانی بخدمت بکوش برای طلوع سعادت بکوش

ـ که کامی جزایجاد سعادت نیست! برای این خدمت باید زیست! زندگانی وظیفه است!!

ـ سخن با خورشید است : رویم با تیرو ناهید است

هرکسی است برای کاری هرکاریهم بجای خود درست

بهرچه بیشتر ذوق داری همان کار تو راست

همه همپایه نیستند، وجود را طبقه بندی کرده اند، نیروها کم وبیش توانایند، ستاره ها کم وبیش میدرخشند،

مردم کم وبیش باهوشند

ببین پایه مایه است کجاست   درست ببین !

جای تو همانجاست   بجای خود بنشین !

نه فروتنی، نه بلندپروازی   پیروزی وسرافرازی !

درجای خود تامیتوانی بکوش   برای ایجاد سعادت

اینست وظیفه، اینست سروش   اینست شاهکام : خدمت !!!

ـ با بهره خود بساز   مجوش از بهره دیگری !

بی نیاز باش بهناز   اینست راز توانگری !

ـ زجایت تو بیرون مکش پای خویش

که هرکس بزرگ است درجای خویش

مجو برتر از آنچه هستی، مشتاب !   که گنجشک هرگز نگردد عقاب !

بجا هرچه میخواهیت میدهند   به بیجا زهر و بیارد گزند

بکوشش ! که نفع است درکار و کار   به از نفع بی کبر و باافتخار ! !

ـ سخن با بهرام است :

توانا آرام است !

هستی قوت است   زندگانی قوت است

زبردستی قوت است   هرچه میتوانی قوت است

آنچه بتو بدهند رحم است   چیزیکه توبگیری حق توست

باید بود قوت پرست   حق ندارد سست

حقیقت پرست است قوت پرست

قوی شو که حق با تواناتر است !

شخ !

اینجا راه بسر گلشن !

شنوندگان گرامی   دارم چند پیغامی .

بشنوید از یاسمن :

نه خوشبین باش ونه بد بین   حقیقت بین باش وهمین !

ـ بنده نسترن :

. "آسایش" را از دفتر خط بزن !

ـ بنده داود :

با ادب باید بود !

ـ بنده همیشه بهار :   درهر کار   آهسته ولی استوار !

ـ بنده یاس : شایسته سعادت باش !   همیشه خودت باش !

ـ بنده لاله :   هرگز منگر بدنباله !

راه نجات راه جلوست   از کوه ودره میندیش

پیروزی باتست   راست به پیش !

ـ بنده بنفشه :   بنگر بنفشه ، درعمق ودرسطح !

اگر گفتی همه چیز برای چیست ؟ ـ برای پیروزیست ! زنده باد فتح !

ـ بنده نیلوفر :   بروی چه میگردد جهان ؟ !

بروی عشق وایمان ! عشق وایمانی کوروکر !

ـ بنده اطلسی :   تامیترسی بجائی نمیرسی !

ـ بنده بید :   دنیا بمرگ میگذرد !

ـ بنده زاده   سئوالی دارد ساده :   ماده ازهوش برتر ، وآسان تر است یا هوش از ماده ؟ !

- نام من بلال است : سعادت در کمال است!

- بنده گلنار :

تنت را شایسته نگاه دار!

باش پرستار توانائیت   نیک ببرد از به زیبائیست

هرزه مده پاس تنت را بباد   زانچه طبیعی است بچشم نی نهاد!

زندگیت را سرو روئی بده   بر سر و روحال نکوئی بده

این همه بیهوده مگو باد بست   عشق بزیبا نمك زندگیست!

- من گل گلها :

بود نتیج راحریه کار و دعا   بروکوشش از توکمك از خدا!

تیغ!

اینجا را دیوا هریمن ... - خفه شو بد دهن!

تیغ!

- هلا اینکه شد هستم در تو نیست   برای تو هستم چه مرگ وچه زیست

دیگر نشنوم جز که فرمان تو   شدم روشن از تو ایمان تو

کنم ایخدا با تو پیمان که فاش   برای "سعادت!" نمایم تلاش

نهم هرچه دارم در این شاهگام   کمك ایخدا ای سعادت سلام!

بفرمانت ای چشمهٔ روشنی   ببندیم بنگاه اهریمنی

بنازیم درد و دهٔ دیو دد   بریزیم آتش به بنیاد بد

کنم آنچه باید بنام تو کرد   - نبرد ای سپاه سپاهی نبرد!

- سعد دکینه باید بیفروزیم   که بس شوم حال است بیروزیم!

اُه ای فرشته سپاه!

که گوید تو پاک و نکو نیستی ؟!   نه بیهوده درکینه خونیستی !

بدانپایه هستی تو زیبا که مهر !   بدم کهنه آتش بنام سپهر !

بتاب ای قشنگ اختر تابناک !   کمک از تو میخواهم ای مهرپاک !

توای عشق جان راز هستی توئی !   توئی آنکه با هرکه هستی توئی !

- بنام آتشه

برخیز ای گرد !

کمک ای مهر کهنه !

زنده باد نبرد !

خدا تا که درسینه دارم نفس   بجنگم بفرمانت ای دادرس

تو تا با منی فتح تو با من است   تو تا دوستی وای بر دشمن است

اگر دست و پایم بدرد پلنگ   درآرد دو چشم عقابی بچنگ

زبانم شود شام خرچنگها   تنم در تب لرز مالاریا

خوره گوشها بل خورد سینه ام   مهندس بسمان کشد چشمهام

بصد رنجه درخاک بیگانه ای   بیندازدم کنج ویرانه ای

تو تا با منی من چنان "من!" کنم   که لرزد جهان در طنین منم !!!

ایـن من کیست

که دست فلک باو نمیرسد ؟!   خدائی گنج است !

چیز عجیبی است

کسی بی محک باو نمیرسد !   این محک رنج است !

میشود بچه بود و بزرگ .

مشود بزرگ بود واو بچه .

مشود اگر کوچک باشد وهیکل سترک   مشود او تنومند باشد وتنه کوچک

مشود بدن بیمار باشد واو درنهایت توانائی   مشود تن توانا باشد واو ناتوان

مشود چهره زرد وزار باشد واو در کمال زیبائی   مشود او کدر باشد ورخسار رعنا بان

مشود او پیر بود تازه تن

مشود او تازه بود تن کهن

اوست که درگردش وآشوب تن   مهر کمالش ننماید درنگ !

اوست من کودکیم اوست من   هستم من اوست بهرحال ورنگ !

اوست که نیک وبد وزشت ونکوست !

اوست که کانون مقدس در اوست !

این "من" بجز تن انسانست .

اگرچه با اوست !

این "من" همان جان است !

آشنا اوست !

این حقیقت خوب نمایان است !

درین تن تخم پراکندگیست   گوهر "من" گوهر پوسنده نیست

"من" تواناست بتن چیست ؟ !

تن مصدر بسه "من" چیست ؟! !

گوهر جاوید بود جان ما   مرگ ندارد که نمیرد خدا !

جای این من کجاست ؟!   جای عقاب قله است !

اما "من" بجز منزله وحلوا است   اگرهم جایش درکله است !

ـ هستی نشح بافروغ است !

مُردم ، مردن دروغ است !

هلا کودکـــان غـــول را گـــرگ خورد .

روح ظلمـت پـــریـــد !

دل اهریمـــن پاره شد : گـــرگ مـرد !!!

ای پدرك ! ای نویـد !

نبودم که من آسمانی شدم — شدم جاودان ، جاودانی شدم

بشر مژده کاین زندگانی مـا — دمی باشد ازجاودانـــی مـا

بفرمان هستی بخاك آمدیم — شتابا تو دراصطكاك آمــدیم

چوفرمان دهندم تهی کن تنت — بیفشانم ای تن چو پیــراهنت

سپهر پاك ریزم بدریای جـان — شوم بلكه پروانه ای درجهـان

پرم کون کون آسمان آسمان — تنوره کنم کهکشان کهکشـــان

زهرسوی هستی روم تا روم — بدریای بیحد شنا ور شـــوم

که داند که شاید جهان‌آفرین — فرستد دیگرباره ام درزمـــین

اگرتارسانم چوجانــــوری — وگربهترم بانکـــوپیکـــــری

خدایا تو داناتری !ای پـدر — ببر هرکجایــــم ببـــرا

بهرجاکه هستم ترا بنده ام — بهرگونه خواهی توگـردنـده ام

بجا نیست ونهك آنچه داری روا — خوشم من بخوشنودیت ای خـدا !

که هستم درتونیست بـادا !

- برتر از بد و نیک

برتر از رنج و شادمانی !

برتر از روشن و تاریک

برتر از مرگ و زندگانی !

برتر از خودم ای خدای جاودان !

فرمان تست هرچه باشد این فرمان !

خدایا کجاست دیوانت ؟

درکجا بپایم فرمانت ؟

درخودم !!

آسوده شدم !!!

کمک ای خدا بخسرو ! دیگر بدبخت نخواهم شد !!!

بسه پیش برای سعادت !!!

اینست عبادت !

- بنام خدا !

بنام روشنائی !

ای سیاهی بپا !

ای اهریمن کجائی ؟!

ما برای نبردیم !

بگرد تا بگردیم !

(یکشنبه ۲۸ مهرماه ۱۳۱۹ تهران)

دکتر تندر - کیا

توضیحات باد زیستان باستانی ما :

هستی دوگونه در کیفیت و کمیت خود پیوسته است : اگر چه از این جنبش پیوسته حالاتی پدید آمده که پدیده نامیده میشوند ولی میانه هارا برزخ خالی پر کرده اند !

وجود از جماد بسوی انسان میرسد : جماد و نبات و حیوان و انسان جلوه هـای گوناگون وجوداند و در این میانه ها هم برزخ خالی است.

زندگانی از لحظه آغازیده بسوی مرگ میانجامد : کودکی و جوانی و پیری نارنگ و در این میانه ها هم برزخ خالی است.

نفس بسوی درخشش میگراید : میانه جهان و پیدایش و درخشش و ... آنها تفاوت بسیاری است و در این میانه ها هم برزخ خالی نیست

نهیب جنبش ادبی

شاهین.

... الآن ... ...

سخن ... چنین است.

شاهین در کیفیت خود از ... ۲ از گسسته ترین تا گسسته ترین ... میسرود و نثر و شعر و نظم در شاهین بخوبی شناخته میشوند و در این میانه ها هم برزخ خالیست.

شاهین در کمیت خود ... اگر ... ترین تا ... ترین ... میسرود ؛ شاهین یک پره یک پاره و چند پاره چند گونه شاهین مینامند (۱)

---

(۱) شاهین ۲ — نمونه شاهین یک پـــــاره

شاهین ۱ — نمونه شاهین یک پاره

شاهین ۱ — نمونه شاهین چند پاره ... مینامند

نوبخت باد زبـــان باستانـــی ما !

هستی درگردش کیفیت وکمیت خود پیوست است ؛ اگر چه ازاین جنبش پیوست حالاتـــی پیدا میگردد که بریده دیده میشوند ولی میانه هارا برزخ هائی پرکرده اند :

وجود ازجماد بمرور بانسان میرسد ؛ جماد ونبات وحیوان وانسان جلوه هـــــای گوناگون وجودند ودراین میانه ها هم برزخ هائی است.

زندگانی از نطفه آغازیده وبمرور بمرگ میانجامد ؛ کودکی وجوانـــی وپیـــری نارنگد ودراین میانه هاهم برزخ هائـــی است .

تخمی بمرور درختی میگردد ؛ میانه جوانه ونهال ودرخت ووزن آنها تفاوت بسیـــاری است ودراین میانه هاهم برزخ هائیست .

وزن ازهیچ بمرور به بیحد میـرود ؛ ماازآن گرام وکیلو وتن راجدامیکنیـــم .
سخن نیـــز چنین است.

شاهین درکیفیت خود فراخور معنی ازگسسته ترین تاآگسته ترین سختها میــرود :
نثـر ونثـــم ونظم درشاهین بخوبی شناخته میشوند ودراین میانه هاهم برزخ هائیست.
شاهین درکمیت خود فراخور معنی ازکم واژه ترین تاپر واژه ترین سختها میــــــــرود :
شاهین یك پره ویك باله وچند باله چند گونه شاهین میباشنـد . (۱)

---

(۱) شاهین ۳ ـ نمونه شاهین یك پـــره
شاهین ۱ ـ نمونه شاهین یك بالـــه
شاهین ۲ ـ نمونه شاهین چند بالـــه میباشنـد .

شاهین ۲

زهیر شیرین !

آهای ملوسه

بگذار تا ببویمت !

بوسه !

پیـــروز باد رستاخیز زبـــان فارســــی !

این بود نهیب جنبش ادبی ؛ این بود شیوه شاهینی و شاهین ؛ اینست نیروئی که بفرمان کمال بوجود آمد و بافشار تاریخ خواهی نخواهی پیروز خواهد شـد !

ای تخمهای پوك بپوسید که باید بپوسیـد ؛ ای برگهای پلاسیده بریزید که باید بریزید ؛ ای کودکان بامغز زودتر بروئیـد ؛ ای جوانان زنده بیشتر بجوشید ؛ ای هنرورزان راستین خود آزاد بسرچشمه هنـر ، بدریای نورناب بپیوندید وازآسمان گلها ، دسته گلهای رنگارنگی بگلشن ادبیات زبان بزرگ وگرامی خویش فروبارید وباایمانی استــوار دراینراه نو بکوشید که آینده باشما است ! شادباش ای زبان فارسی ! شادباشید ای فارسی زبانان !

همیـــــن !

سه شنبه دهم دیماه ۳۴۹

دکتر تندر - کیا

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]

